

treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAÏSOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Febrer del 1959 N° 201 - Barcelona

Preu: 1 Pta.

RADIO ESPANYA INDEPENDENT

(Estació Pirenaica)

Emet diàriament per ones curtes de 37, 39 i 43 metres des de les 5 mitja de la tarda a les 12 de la nit.

Per les mateixes ones de 37, 39 i 43 metres emet també tots els dies de 7 a 7 i mitja del matí.

Els dilluns, transmet en català.

CATALANS: ESCOLTEU-LA!

EL CONGRES DELS CONSTRUCTORS DEL COMUNISME

LES masses obreres i treballadores d'arreu del món, tant les que estant forjant una vida nova en els països del socialisme com les que encara viuen sota el jou de l'explotació capitalista, han seguit amb un apassionat interès les tasques del XI Congrés del Partit Comunista de la Unió Soviètica, suara celebrat. Ben lluny està encara d'apaivagar-se el ressò extraordinari que el XXI Congrés i les seves perspectives exaltants han desvetllat arreu.

Quan hom té en compte les dues línies directrius fonamentals que han inspirat el XXI Congrés: abordar la realització **concreta** de la gran tasca històrica del pas a la societat comunista, de la seva edificació a la URSS, i el desafiament pacífic llançat en la competició amb el món capitalista, es compren perquè l'entusiasme i l'optimisme pregons dels treballadors i de tots els homes d'avanzada s'acompanya dels calfreds i la por dels capitalistes que hi veuen una nova anunciació de la seva fi irremediable.

Xifres del pla septennal.

AL dir de bell antuvi, en examinar algunes de les xifres fonamentals en les que es basa el pla septennal aprovat pel XXI Congrés que, mai, en la història de la humanitat, cap poble no havia pogut plantejar-se la realització d'uns objectius tan grandiosos, tan extraordinaris —en el triple pla econòmic, científic i moral— i, a més a més, en tan curt termini de temps. S'ha dit, i no és de més repetir-ho, que els vells tòpics propagandístics capitalistes que presentaven com «utopies descabellades» els successius projectes de plans quinquennals soviètics, han hagut d'arreconar-se en el quarto dels mals endreços. Així és. Avui, en l'any 1959, davant de les grandioses realitats soviètiques, és difícil, sinó impossible, d'eludir-les amb afectat desdeny i les reaccions capitalistes són, més tallat, d'angoixa i preocupació.

En finalitzar l'any 1958 la Unió Soviètica ocupava el primer lloc a Europa i el segon en el món per la producció global de la indústria. L'any darrer la producció industrial ha augmentat de 10 % en lloc del 7,6 % que havia estat previst. En allò que fa referència a l'agricultura s'han produït canvis extraordinaris i solament amb la rompada de noves terres s'han pogut collir 163 milions de quintars de grans suplementaris. En recordar aquestes xifres, el camarada Krutxov deia en el seu informe que aquests resultats han estat assolits sobretot per la utilització dels mitjans tècnics més moderns, tant a la indústria com al camp, ensems que per les importants mesures de descentralització i reorganització empreses després del XX Congrés.

Veiem ara, amb brevetat obligada, alguns dels objectius del pla septennal.

Un dels objectius centrals és el d'augmentar la producció de la indústria pesada del 80 %, el que vol dir que aquest augment serà igual que el de la producció dels darrers vint anys!

En allò que fa referència a les indústries lleugeres i d'alimentació l'augment de conjunt serà de més del 65 %.

Es evident que un augment tan gegantí de la producció, solament és possible amb un creixement extraordinari de la mecanització i amb la realització d'un programa vastíssim d'automatització completa en diverses branques industrials. De fet, la realització del pla permetrà la supressió total dels treballs més feixucs a la indústria i a l'agricultura.

Elevació del benestar de la població i disminució de les hores de treball.

LA realització del pla septennal preveu que l'any 1965 la renda nacional a la URSS haurà augmentat del 65 % en relació al 1958!

Afegim encara que mentre amb règim capitalista la renda és absorvida en la seva gran part per les classes parasitàries (a Espanya, per exemple, el 15 % de la població s'apropria del 60 % de la renda nacional) a la URSS els tres quarts de la renda estan destinats a satisfer les necessitats materials i culturals dels treballadors.

Això vol dir que en el 1965 els **ingressos reals** dels obrers i empleats, i els dels col·laboradors, hauran augmentat del 40 %.

Igualment en aquest període seran construïdes més de 27 milions de vivendes, de les quals 15 milions de pisos a les ciutats i més de 7 milions de cases al camp.

La disminució del horaris de treball que ja fa un parell d'anys fou establerta, serà considerablement accelerada, i en totes les professions. Es així com està previst per al pròxim any l'establiment de la jornada de treball de 6 o 7 hores, segon l'ofici. A partir del 1964 començarà el pas a les setmanes de 35 i 30 hores de treball, amb dos dies de descans setmanal. Aquesta reducció d'hores de treball no sols no s'acompanyarà de cap reducció de salaris, sino ben al contrari d'un augment, com ja hem vist mes amunt.

Anys de competició decisiva amb el règim capitalista.

COM ha subratllat Krutxov i altres camarades en el curs de les discussions del Congrés, el pla septennal soviètic i les grandioses realitzacions que preveu consti-

LA DESCOMPOSICIO

MAI, com fins ara, no han aparegut amb tanta evidència els signes de descomposició de la dictadura. En aquests darrers dos mesos s'han produït fets vergonyants o punyents —l'escàndol financer de les divises, Ribadelago— que omplenen de llot i de sang els homes del règim, i dels cercles financers i governamentals. Pel país s'ha aixecat una onada d'indignació i els dits del poble, que sap a on són els responsables, mostren al capítol primer: el general Franco.

Les dificultats inextricables d'una situació econòmica i financera de fallita fan enfrontar, sovint, en tal o tal avinentesa, una contra altra, les camarilles que monopolitzen el poder. Solament la por del poble pot reunir-les encara en una mateixa complicitat. La pressa dels uns per lligar el país a l'aventura del capitalisme de l'Europa occidental anomenada «Mercat Comú» s'oposa als interessos contradictoris d'uns altres.

En aquesta situació es dreça poderosament la gran tela de fons de la lluita dels treballadors per millorar els seus salaris i sortir d'una situació de misèria i d'explotació odioses. Una gran voluntat nacional de canvis i de renovació, que vol que els espanyols reconciliats es retrobin en la llibertat, els acompanya.

Així les coses, no és estrany que grups de gran pes en la vida nacional es separin de la dictadura o marquin distàncies: La oberta protesta de Dom Escarré, l'Abat de Montserrat, les posicions de diverses personalitats i cercles eclesiàstics, l'agitació dels estudiants a Barcelona i a Madrid, la maror que regna en els Col·legis d'Advocats i altres centres paraestats, en són les expressions més recents. El banquet de Madrid que reuní entorn dels Srs. Sarrústequi i vàries destacades personalitats monàrquiques, financers, militars, acadèmics i altres, en són també prova; però, sobretot, l'indici de les manobres monàrquiques dels qui senten venir el vent.

La descomposició de la dictadura ha entrat en una fase avançada, potser decisiva...

De la acció decidida de les masses treballadores, de la unitat que es manifesti entre totes les forces interessades en la liquidació de la dictadura, dependrà, en definitiva, que la voluntat de llibertat de tot el poble s'imposi aviat, plenament i pacíficament.

LA DELEGACIO ESPANYOLA

Al XXI Congrés del P.C.U.S. hi assistí una delegació del P.C. d'Espanya, encapçalada pel seu secretari general, Dolores Ibàrruri, de la qual en formava part un membre del C.C. del P.S.U. de Catalunya.

tueixen una etapa decisiva de la competició entre el socialisme i el capitalisme.

Quins són els trets generals de la situació? Sobre la base de la seva producció actual, la Unió Soviètica es proposa d'augmentar cada any de 8,6 % el volum de la seva producció industrial, i els fets més evidents permeten d'assegurar que aquestes previsions no solament seran assolides, sinó, molt probablement, ultrapassades. Si hom té en compte igualment els fets, la producció dels EE.UU. (el país capitalista més fort i desenvolupat) no augmentarà segurament pas més del 2 % anual. Això, i el fet de que en els darrers vuit anys el volum absolut del creixement de la producció dels principals productes industrials a la URSS, ha ultrapassat el dels EE.UU., indiquen que en les qüestions decisives de **ritme i volum de creixement** la URSS va a la capdavantera. Hom pot doncs afirmar que quan el pla septennal soviètic estigui realitzat, la URSS ultrapassarà els EE.UU. en el volum absolut de producció de certs productes industrials essencials, mentre que la producció agrícola global i per habitant serà superior.

Pot igualment preveure's, com ha estat evocat en el XXI Congrés, que cinc anys més tard de la fi del pla, la Unió Soviètica haurà ultrapassat als EE.UU., el més potent dels països capitalistes, tant en producció global com per habitant. Aleshores la URSS es trobarà a la capdavantera en tots els terrenys, i els pobles soviètics gaudiran del nivell de vida més elevat que mai hagi estat conegut enllac.

Quin dubte pot haver-hi que aquest pla septennal i les seves perspectives palesen amb viva llum, davant de tot el món, el dinamisme del sistema socialista, la superioritat del socialisme sobre el capitalisme, decrepít, acrobilat de contradiccions, ferit de mort.

Com assenyalava Krutxov en el seu informe la importància internacional del pla septennal resideix en el fet que la seva realització reforçarà la puixança del sistema socialista mundial. A la fi del pla, la part del camp socialista en la producció industrial mundial passarà del 30 % a més del 50 %. El socialisme assolirà també en aquest terreny una victòria d'abast històric, i un tombant decisiu en l'arena internacional es produirà a favor del socialisme.

A mesura que el grandios pla septennal es vagi realitzant noves forces vindran cap al socialisme, i a l'ensens que creixeran les forces de pau s'afebliran les bèl·liques.

Un Estat pacífic.

LA Unió Soviètica prossegueix una política de reforçament de les relacions internacionals, una política de pau que gaudeix del recolzament de tots els pobles. Els seus esforços per acabar amb la guerra freda i per mantenir i consolidar la pau, sobre la base del principi leninista de la coexistència pacífica, continuaran.

El camarada Krutxov ha dit: «A l'Occident diuen que nosaltres hem llançat un desafiament. Però és un desafiament en la competició pel desenvolupament pacífic de l'economia i per l'elevació del nivell de vida del poble. Volem que la competició es desenvolupi no en la cursa dels armaments, sinó en el pla de la competició industrial, de la producció de carn i de mantega.»

Un Estat que basteix noves fàbriques i centrals elèctriques que obra noves mines i eixarma noves terres, que eleva el nivell de vida del poble, és un Estat que s'orienta cap a la pau, és un Estat pacífic.

Les perspectives exaltants del comunisme.

NO poden cloure's aquestes línies sense assenyalat com cal el lligam establert en el XXI Congrés entre aquestes ganxines tasques econòmiques i socials i les

Puntualitzacions necessàries

A CATALUNYA, certs sectors de la democràcia cristiana, el Moviment Socialista de Catalunya, la tracció política de la C.N.T. i alguns altres grups es pronuncien en l'actualitat per l'organització de noves accions de masses contra la Dictadura; per l'augment de salari; per una política econòmica a profit de tot el país i no a profit dels grups monopolistes; per la llibertat dels presos; per un règim de llibertat i de democràcia.

Es a dir, que aquests grups coincideixen amb posicions polítiques i reivindicacions que, amb grana tenacitat, ja fa temps que són defensades pel Partit Socialista Unificat de Catalunya, les quals han servit de base a reiterades proposicions formulades pel nostre Partit a les diferents forces catalanes d'oposició. Això comporta doncs, de fet, l'existència tàcita d'un programa immediat, comú.

Hem de saludar amb satisfacció aquestes coincidències positives, així com el fet important que entre alguns dels grups d'oposició que actuen a Catalunya i les organitzacions del P.S.U.C., existeixin contactes i relacions que, indubtablement, han facilitat la mútua comprensió i l'apropament dels nostres punts de vista respectius.

Nonobstant, perquè malgrat aquestes coincidències essencials, no s'arriba a un acord concret entre les forces catalanes d'oposició?

Que no es preteixi que no ha arribat encara el moment. Les condicions en el país estan més que madures. La situació de descomposició de la dictadura ha arribat a un tal extrem, que la unitat de les forces antifranquistes podria determinar la seva ràpida ensulsiada. Per altra banda a les fàbriques, en els tallers, en el camp, treballadors de totes les tendències, sense exclusions de cap mena diàriament actuen units. La Universitat de Barcelona és un exemple viu de l'acció unitària d'estudiants d'oposició, els quals àdhuc han donat forma a alguns organismes d'unió. Tot el poble català anhela veure sorgir un organisme unitari, responsable, que li ofereixi una perspectiva clara de victòria.

No s'arriba a establir un tal acord, pel fet que certs dirigents d'alguna de les forces o grups polítics d'oposició estan impregnats del virus anticomunista i subjectes a fortes pressions exteriors en aqueix sentit de l'imperialisme nordamericà, de la socialdemocràcia europea i del Vaticà.

Però com sigui que la realitat mostra a aqueixos dirigents, amb innegable evidència, que el P.C. d'E. i el P.S.U.C. s'estan guanyant, amb la seva política i la seva lluita, la confiança de les masses, entre les quals creix de dia en dia la seva influència, això fa que, malgrat llurs prevencions subjectives, prenen consciència del fet que, avui, si es vol anar a una acció sèria contra el règim de Franco que garanteixi el restabliment de la democràcia cal comptar amb els comunistes.

I aleshores, s'els hi planteja el següent dilema: L'acció unida amb el comunista, al capdavant de tot el poble, o bé llurdivorci de les masses i l'esterilitat política per a ells i llurs grups.

N'hi han que pretenen trobar una solució a l'alternativa, propugnant la col·laboració del nostre Partit a l'acció, a l'ensens que tracten d'ocultar la seva presència, assignant-li de fet, un paper, no en condicions d'igualtat amb els demés, sinó de segon ordre, un paper d'apèndix, d'auxiliar dels altres grups.

Tals intencions, però, no poden prosperar, car no corresponen a l'objectiva correlació de forces en el nostre país ni als interessos generals de la lluita.

El P.S.U.C. no aspira a cap mena de privilegi en el concert de les forces catalanes d'oposició antifranquista, ni fonamenta la seva política unitària en cap exclusivisme, ans al contrari, creu que la direcció del moviment ha d'ésser compartida per igual entre totes les forces que hi participin. En aquest sentit, hauria d'haver sorgit per esbargar tota mena de desconfiances, la insistència amb que, tant el P.C. d'E. com el P.S.U.C. han expressat el seu desig que les demés forces i grups polítics d'oposició arreu d'Espanya, s'organitzin i es consolidin per tal que puguin exercir el paper que els hi correspon en tant que partits polítics representatius de determinades classes o capes de la societat, no tan sols en l'etapa de la lluita antifranquista, sinó després tot al llarg del desenvolupament del procés democràtic de la nostra pàtria.

Davant una tal actitud del nostre Partit, encara resulten més absurdes les reticències, els vetos i discriminacions per part de certs grups de l'oposició.

En cap moment, però el P.S.U.C. no renunciarà als seus drets legítims, però això, no exigeix un tracte d'igualtat amb les demés forces antifranquistes. I això, no pas per vanitat ni per estretes pretensions partidistes, sinó perquè la presència de la classe obrera, —de la que el P.S.U. n'és Catalunya el seu Partit— és la garantia de l'èxit en la lluita antifranquista i de l'establiment i consolidació d'una veritable democràcia a la nostra pàtria.

perspectives que obren vers el comunisme.

Un dels aspectes essencials d'aquesta marxa és el constituït pels extraordinaris progressos de la ciència i de la tècnica, de l'augment del nivell cultural. El Congrés s'ha preocupat especialment en fer que sigui establerta una relació cada dia més estreta entre l'ensenyança i la producció, la qual cosa, junt amb la progressiva disminució de les hores de treball, amb la mecanització i alta tècnicitat dels processos productius, ha de permetre que, de mica en mica, es vagin esborrant les diferències fonamentals entre el treball manual i el treball intel·lectual, obrint pas a un nou tipus d'home.

En les condicions de la marxa al comunisme i a mesura del desenvolupament de les forces productives i de l'augment de béns de consum, s'haurà d'efectuar, gradualment, el pas del principi actual «de ca-

dascú segon les seves capacitats a cadascú segons el seu treball», a una repartició més elevada de «a cadascú segons les seves necessitats». Pot indicar-se, com mesures preses o que seran preses en breu termini i en aquesta direcció, la reducció o desaparició d'impostos i, igualment, la repartició gratuïta de béns, que ha començat ja en alguns aspectes i haurà d'extendre's cada dia més.

El desenvolupament continu de la democràcia, l'associació cada dia més ampla i nombrosa dels ciutadans als afers econòmics i culturals i a l'administració dels afers socials, així com el fet que nombroses funcions d'organismes de l'Estat s'hagin d'anar confiant progressivament a les organitzacions socials, són altres aspectes d'aquest desenvolupament harmonios de la societat soviètica en marxa cap al comunisme.

MES QUE MAI CAL LLUITAR PEL SALARI MINIM VITAL

D'un mes a l'altre, d'una setmana a l'altra, els preus continuen llur puja infernal, sense que ningú sàpiga a on s'aturaran. El salari —ni quan es treballen 12 o 14 hores diàries!— no arriba per a cobrir les necessitats de la família o de la casa.

No val la pena d'esmentar les innombrables xifres que es poden donar per a demostrar allò que tothom sap: que en pocs mesos el cost de la vida, el preu dels articles de primera necessitat i de molts altres, ha augmentat d'almenys el 40%. A la butxaca dels treballadors i llurs mullers no els hi calen estadístiques...

I heus ací que en aquesta situació de dificultat extrema per a tots, i de misèria per a molts, es toquen ja les conseqüències d'un nou i insuportable agreujament: el de la reducció d'hores de treball en moltes indústries i fàbriques degut a la crisi.

Innombrables famílies de treballadors, que malviuen amb jornals de 14 i àdhuc 16 hores de treball, hauran ara d'accontentar-se amb mímvats jornals de 8 hores... o menys! Aquesta reducció d'horaris que ja té avui particular importància en el conjunt de la indústria catalana, esdevé especialment dramàtica per als treballadors de certes indústries, sobretot les del tèxtil i derivats. Els desastrosos resultats de la política econòmica del règim apareixen cada dia més evidents, i els primers en tocar-ne les conseqüències són els obrers que sofreixen reducció d'horaris o atur.

Però els treballadors no es deixaran expoliar. La importància i el caràcter resolut que estant prenent arreu de Catalunya —i a altres indrets d'Espanya— les lluites reivindicatives dels treballadors en són la més rotunda demostració.

Es avui més clar que mai per a tothom que el cost de la vida i la tràgica situació de les masses treballadores exigeixen imperiosament, urgentment, l'establiment d'un salari mínim vital per una jornada de vuit hores de treball, és a dir, que asseguris als treballadors el que cal per viure encara que només treballin vuit hores.

No és un atzar, per exemple, que darrerament fossin els enllaços sindicals i membres de jurats d'empresa reunits en uns «cursillos» a Sabadell els que, unànimement, signessin i adrecessin una petició per a que fossin implantats els acords del III Congrés de Treballadors, sobretot en el que fa referència al salari mínim vital. Tota una altra sèrie d'accions obreres que revestint les formes més adequades i unànimement recolzades es van desenvolupant —com la darrera manifestació obrera a Tarrassa— són testimoni del camí que els treballadors estant prenent, ampliament units, conscients de llurs deures, de llur dret, i de llur força. Les recents i ciniques manifestacions de Sanz Orrio, dient que «l'hora que viu actualment Espanya no és presta a grans exigències» són pública confessió de la importància de les accions obreres que es vesslumen a l'horitzó. Aquest senyor es veu venir la pedregada!

La lluita pel salari mínim vital per una jornada de vuit hores de treball i per un seguro d'atur és l'exigència de l'hora, avui més que mai.

En l'acció per tal d'arrencar aquest preuat objectiu, els treballadors de Catalunya, units i decidits, es troben en condicions d'aconseguir grans victòries.

L'ACCIO REIVINDICATIVA A CATALUNYA A SABADELL

UNANIM PETICIO DELS CURSILLISTES SINDICALS DE SABADELL. — Darrerament tingueren lloc a Sabadell «cursillos de capacitació» per a enllaços sindicals i membres dels jurats d'empresa.

El menys que pot dir-se del resultat d'aquests cursets es que no fou, ni de lluny, el que recercaven llurs organitzadors. Un dels enllaços que hi va assistir ens deia: «Puc dir-vos que l'ambient que va ja començar força caldejat, va anar-se calentant de dia en dia, fins acabar-se en una veritable fogarada.»

Des dels primers moments foren diversos els enllaços que demanaren perquè no s'aplicaven els acords dels «III Congrés de Treballadors», sobretot en allò que fa re-

A LA CONCA MINERA DE L'ALT LLOBREGAT

PROPAGANDA PER L'AMNISTIA. — En les darreres setmanes han aparegut de bon matí, a diverses parets dels carrers de Berga, inscripcions i pasquins cridant el poble a exigir l'amnistia i l'abolició dels tribunals especials. Molts d'aquests pasquins que portaven la foto del nostre camarada Miquel Nuñez foren enganxats en diverses carteleres d'espectacles.

A Fígols, molts pasquins i inscripcions han aparegut àdhuc a l'interior de les mines, enganxats a les fustes de les galeries.

Igualment han circulat amb abundància fulles en les quals s'arreglaven signatures en demanda de llibertat pels detinguts i amnistia pels empresonats i perseguits.

ACCIO DELS MINERS PER L'AUGMENT DE SALARIS. — A una de les empreses mineres d'aquesta conca els treballadors han presentat demandes acompanyades de fulles signades per més de 500 obrers. En una altra empresa, s'han negat a fer hores extraordinàries fins i tant no siguin satisfetes llurs justes reivindicacions.

En altres llocs de treball els treballa-

ferència a la implantació del salari mínim vital. Aquesta demanda troba una acollida unànim per part de tots els assistents, llevat dels capitosts i organitzadors, naturalment. Aquests últims, jerarques sindicals vinguts de Barcelona, per tal d'esquivar el bulto davant de la unanimitat de la petició, no trobaren altra cosa que dir que si es volien fer peticions d'aquesta mena calia fer-les per escrit i adreçar-les al Ministeri del Treball. El resultat no fou el que es jerarques esperaven sinó ben al contrari: En el transcurs d'aquest curset fou redactada la petició establint-se aquesta demanda fixant el mínim vital en 100 ptes. diàries, la qual fou signada per la totalitat dels assistents. **Corresponsal.**

dors, amb decidida unanimitat, han realitzat diverses manifestacions col·lectives en recolzament de les demandes adreçades als Jurats d'Empresa i a les Direccions.

VALENTS ACCIO COLLECTIVA D'OBRES TEIXIDORES. — Les obreres i obrers d'una fàbrica de filats i teixits de la comarca adreçaren fa setmanes a la direcció de llur empresa una petició col·lectiva d'augment de salaris.

En aquesta petició es posava en evidència l'angoixosa situació dels treballadors.

Per tal de recolzar com calia llur demanda, les obreres, en nombre de més de dues centes de totes les categories, el matí en que la comissió designada tenia que presentar-la a la direcció de l'empresa, varen aturar llurs màquines i anaren col·lectivament a acompanyar-la. Totes les dones, reunides, cridaven a cor llur demanda: «**Volem més jornal!**»

El director, astorat, que mai no havia vist una manifestació d'aquesta mena, no sabia ni què dir, ni a on posar-se. **Corresponsal.**

A GIRONA

ELS TREBALLADORS D'UNA FABRICA GIRONINA GUANYEN UNA ACCIO. — Existeix en aquesta ciutat una important fàbrica de productes químics, en la qual hi treballen uns 230 obrers, que té autorització del govern per a fer treballar els diumenges i dies festius.

Temps enrera tots els treballadors, representats per llurs enllaços sindicals, demanaren a la direcció un dia de festa setmanal, cosa que els hi fou negada. Al diumenge següent els obrers no es presentaren a treballar. La direcció, que no s'esperava aquesta acció dels treballadors, feu convocar una delegació, la qual no feu més que repetir la demanda que havia estat formulada. Els enllaços sindicals, que foren convocats després, ratificaren la posició de tots els treballadors. I el moviment va continuar. A les tres setmanes, nova reunió entre el patró i la direcció i els representants obrers. Després d'estires-i-afluixes prometé als treballadors un augment de 100 pessetes setmanals, que era un dels objectius dels obrers.

El dissabte següent, dia de la paga, les 100 pessetes s'havien transformat en 50! Els obrers, novament, no es presentaren a treballar el diumenge.

Davant de la resoluta i unànim actitud dels obrers la direcció de la fàbrica, passà de nou a les amenaces, però els treballadors persistiren en llur acció. Finalment, la direcció de l'empresa no va trobar res millor que adreçar individualment a cada obrer un full imprès, amb la copia d'un article del còdig que fa referència a les

empreses dites d'«interès nacional», sobre la il·legalitat de les vagues i llur «dret» a represaliar als treballadors.

Però els treballadors, amb magnífica unanimitat, continuaren a no fer cas de la nova maniobra coactiva de la direcció de l'empresa, i llur moviment fou prosseguit.

Per fi la direcció de l'empresa es veié obligada a cedir, i els treballadors assoliren guanyar llur acció i arrencar l'augment de 100 pessetes setmanals. **Corresponsal.**

VAGA DELS OBRERS D'UNA INDUSTRIA TEXTIL DE TARRASSA.

— En la segona quinzena de Gener els vuit cents obrers d'una important fàbrica tèxtil de Tarrassa es declararen en vaga per protestar contra la reducció de les seves jornades de treball, que són actualment de tres dies per setmana.

Set obrers, acusats d'ésser els dirigents d'aquesta protesta del conjunt de treballadors, han estat detinguts per la policia.

MANIFESTACIO DE TREBALLADORS SEVILLANS PER L'AUGMENT DE SALARIS.

— A darreries del mes de gener més de 2.000 treballadors han fet una manifestació pels carrers de Sevilla, reclamant augment de salaris. La majoria d'aquests treballadors eren obrers d'una fàbrica d'aviació i dels astillers navals.

Els manifestants, que recorren els carrers d'una forma pacífica, portaven diverses pancartes on s'hi exposaven llurs reivindicacions.

DESPRES DEL CONSELL DE GUERRA CONTRA NUNEZ I ELS SEUS COMPANYS

REFORCEM L'ACCIO PER L'AMNISTIA

LES sentències dictades recentment — a Barcelona contra el grup encapçalat per Miquel Nuñez i a Madrid contra altres dirigents comunistes de Saragossa, Bilbao, Asturies i Madrid— senyalen un agreugament de la repressió, principalment contra els comunistes.

El desarrotlló dels Consells de Guerra contrasta, no obstant, amb les penes imposades. Els principals encartats: Nuñez, Rosell, Peña, Laso, Canga Arenas, Navarro i altres han pogut parlar àmpliament en els judicis, que de fet, s'han convertit en actes públics de denúncia del règim del general Franco i de divulgació de la política de reconciliació nacional que defensem els comunistes.

L'advocat laborista anglès senyor Benson que assistí al judici de Barcelona, ha declarat al seu retorn que els membres del Tribunal actuaren com si els hi repugnés el paper de còmplices en la imposició d'unes condemnes decidides a la bestreta pel govern. Ni una sola vegada interrompiren les declaracions antigubernamentals dels procesats i alguns d'elles, durant els minuts de descans, conversaren amistosament amb els nostres companys manifestant llur coincidència amb moltes apreciacions dels comunistes sobre els grans problemes nacionals.

Els defensors —excepte el Sr. Martí Fuster— denunciaren les tortures policiaques, les il·legalitats de la instrucció seguida pel coronel Eymar assenyalant la impropietat d'aplicar la jurisdicció militar i de les lleis d'excepció a delictes d'opinió. Alguns advocats criticaren obertament al règim, presentant als comunistes procesats com a defensors dels drets dels treballadors i com a representants de les aspiracions del poble a un canvi pacífic vers la democràcia.

Aquesta actitud de militars i advocats al Consell de Guerra de Barcelona és un in-

dici del ressò que troba la política dels comunistes entre les capes més diverses de la població i mostra que l'agreugament de la repressió no aturarà el procés en marxa vers la reconciliació dels espanyols.

Per altra banda, la presència a la sala on tingué lloc el Consell d'advocats i periodistes estrangers, d'un enviat del Bisbe de Barcelona, de delegacions de les fàbriques, de parents i amics dels procesats així com de nombrosos públics, dona una idea de l'abast de la solidaritat envers els nostres camarades. Aquesta solidaritat ha alimentat la moral magnífica dels procesats, influïnt decisivament en la valenta defensa dels advocats i en la respectuosa actitud dels membres del Tribunal.

Potser hi haurà qui pensi que la solidaritat ha servit de ben poc si no s'ha pogut impedir que Nuñez i els seus companys fossin condemnats a penes que arriben fins a 15 anys de presó. Però el combat no encara s'ha acabat. El ressò del Consell de Guerra s'ha extès arreu i el nombre d'a-

mics i admiradors dels procesats ha augmentat considerablement.

La indignació produïda per les sentències entre tots aquells que les coneixen ha de facilitar ara la organització d'una gran petició popular adreçada al general Franco per tal que sigui anul·lat el Consell, que es posi fi a les jurisdiccions i lleis especials i que es concedeixi una amnistia general als presos i emigrats polítics.

Els parents i amics dels condemnats, llurs companys de presó o de treball, tots els que fins avui han estat l'ànima del moviment de solidaritat, han d'iniciar aquesta gran petició popular que estem segurs recolzaran milers d'antifranquistes.

Tal i com digué un dels advocats de la defensa, el judici de Nuñez i els seus companys fou, d'un costat, el de tots aquells que volen acabar amb l'esperit de guerra civil i, d'un altre, el de milers de treballadors que el mes de març passat anaren a la vaga en defensa de llurs reivindicacions que feien seves tots els assalariats. Es a dir, fou el judici de tot el poble. Correspon, doncs, a tot el poble, de reclamar la llibertat dels condemnats. En una situació en que la dictadura s'ensorra rosegada pels seus vicis, una demanda d'aquesta mena, signada per dotzenes de milers de persones contribuiria a fer fracassar la nova ofensiva represiva del Govern contra els comunistes i altres combatents antifranquistes i seria, sense cap dubte, una de les vies per assolir la desitjada amnistia per tots els presos i exiliats polítics.

ACTIVITATS CATOLIQUES D'OPOSICIO

CRIDA DE CATOLICS A FAVOR DELS EMPRESONATS POLITICS. — Amb motiu de les passades festes de Nadal un important grup de catòlics feu circular una crida, que encara corre actualment de mà en mà, en favor de l'amnistia i dels empresonats.

Després de denunciar diversos dels aspectes de la política represiva del règim, la crida conclou: «**Intervinguem com cristians, encara que aquells pels quals intercedim no professin les nostres creences religioses o polítiques.**»

NOVES PROTESTES DE CATOLICS CONTRA EL GOVERNADOR ACEDO COLUNGA. — El viu moviment de protesta que es va registrar en innumbrables medis catòlics de Catalunya contra les desvergonyides, que encara corre actualment de mà en comentat discurs de Granollers —que provocà, com hom sap, la oberta i contundent resposta de Mossen Escarre, Abat de Monserrat— continua manifestant-se.

En les darreres setmanes s'ha tingut coneixement d'una lletra que la «Unió del Clergat barceloní» adreçà al governador, en la qual i en termes particularment vius, es protesta per les seves paraules «amb les que —diu l'esmentada lletra— ha demostrat ésser un deixeble aprofitat de l'escola nazi». La «Unió del Clergat barceloní» clou la lletra amb aquestes paraules: «**No volem acabar aquestes línies sense fer constar la més enèrgica protesta pel públic agravi que suposa el seu discurs...**»

FULL CLANDESTI D'UN GRUP DE CATOLICS DEMOCRATES. — En el curs de les darreres setmanes ha estat distribuït per Barcelona un full d'un grup catòlic recentment organitzat sota el nom d'«Agrupació Democràtica Social Progressista».

En aquesta full es fa una crida a diverses forces democràtiques en l'acció contra el règim, i s'hi diu: «L'Agrupació Democràtica Social Progressista és un moviment clandestí que desitja col·laborar amb totes les forces i partits polítics antifranquistes, inclosos els comunistes, en la lluita pacífica per la liquidació de la dictadura.»

ELS ESTUDIANTS BARCELONINS PROTESTEN NOVAMENT CONTRA EL REGIM

Fa unes setmanes, els estudiants realitzaren una gran demostració de protesta antifranquista. En tornar a donar les seves classes el professor Joan Raventós, de la Facultat de Ciències Econòmiques, que havia estat detingut darrerament, fou objecte d'una acollida tan entusiasta, que las autoritats ordenaren el seu arrest domiciliari, així com el de l'estudiant de medicina Carles Sampons, en semblants condicions. El dia 30, en assabentar-se que es volia nomenar un substitut del professor Raventós, s'organitzà una protesta. A gom a gom, i començaren els crits de «Llibertat!» i «Amnistia!» Al mateix temps, aparegueren dos cartells, l'un demanant llibertat pel professor i l'altre reclamant amnistia per a tots els empresonats polítics. També foren llançades octavilles.

A la sortida de classe es feu una nova manifestació en el pati, amb cants de «La Marsellesa» i del «Gaudeamus» i crits de llibertat, i tots els estudiants deixaren d'assistir a les classes de la tarda.

El degà de la Facultat informà més tard als estudiants de gestions que s'estaban fent per tal que el Sr. Raventós pogués reintegrar-se a la seva càtedra, promentent que de moment no enviarien cap substitut.

(Corresponsal)

PROTESTES PAGESES A L'URGELL

Com resposta a la negativa dels regants del Canal d'Urgell de pagar uns elevats cànonns de rec, les autoritats provincials decidiren embargar els béns de pagesos de pobles de la comarca. Amb aquesta fi, diversos agents es presentaren en dos pobles amb la pretensió d'apoderar-se de dos tractors.

A Linyola tot el poble es mobilitzà immediatament i més de 600 persones es presentaren en el lluc de l'embarg, plegats, sense crits ni gestos, i amb llur sola presència feren ostensible la protesta. A l'bars, recolzats pel poble, l'Alcalde i el Jutge s'oposaren a l'embarg, demanant àdhuc la presència de la guàrdia civil per a evitar-lo.

Tant en un lloc com en l'altre els agents s'hagueren de retirar sense poder realitzar llur propòsit.

Corresponsal

LA SUSCRIPCIO

Suma anterior	1.100	ptes
Un membre del C.C.	100	»
Sis col·laboradors del C.C.	750	»
Quatre membres del Comitè Comarcal «P. 3»	200	»
Quatre membres del Comitè Comarcal «P. 2»	1.200	»
El camarada S.M.	520	»
Suma i segueix	3.870	ptes

MADRID. — Darrerament, entre els estudiants de les Escoles tècniques, s'ha declarat una important vaga de protesta contra diverses mesures governamentals.